

Sygn. akt VIII Ka 77/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący- Sędzia SO Krzysztof Kamiński – spr.

Sędziowie: SO Wiesław Oksiuta

SO Przemysław Wasilewski

Protokolant Agnieszka Malewska

w obecności prokuratora Elżbiety Korwell, po rozpoznaniu w dniu 29.04.2014 r. sprawy:

1. R. Z. (1) oskarżonego o czyny z art. 281 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;
2. G. B. (1) oskarżonego o czyn z art. 281 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;
3. P. M. (1) oskarżonego o czyny z art. 279§1 k.k., art. 280§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k.;
4. K. S. (1) oskarżonego o czyny z art. 280§1 k.k., z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. i z art. 291§1 k.k.;

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych R. Z. (1), P. M. (1) oraz obrońców oskarżonych R. Z. (1), G. B. (1) i K. S. (1) od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 11 grudnia 2013 r. (sygn. akt VII K 830/13):

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec R. Z. (1) (pkt VIII części dyspozytywnej tiret 1);
2. w części dotyczącej czynu z punktu I części wstępnej zarzuconego R. Z. (1) i G. B. (1) zaskarżony wyrok uchyla i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białymstoku;
3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. Z. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
4. na mocy art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§1 pkt 1 k.k. i art. 73§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. S. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 4 (czterech) lat i oddaje go w tym czasie pod dozór kuratora.

II. W pozostałym zaskarżonym zakresie wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. oraz adw. I. S. kwoty po 516,60-zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze, w tym 96,60-zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem podatku VAT.

IV. Zwalnia oskarżonych R. Z. (1), P. M. (1) i K. S. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w częściach im przypadających (R. Z. (1) z wyłączeniem części kasatoryjnej) i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1. R. Z. (1) 2. G. B. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. Nieustalonego dnia w miesiącu lutym 2013 roku w B. przy ul. (...) dokonali kradzieży rozbójniczej na nieustalonej dotąd osobie w ten sposób, że po uprzednim zaborze w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego przez G. B. (1) o nieustalonej dotąd wartości oraz portfela z zawartością pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 30 zł oraz karty bankomatowej przez R. Z. (1), G. B. (1) w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy użył przemocy wobec pokrzywdzonego poprzez powalenie go na ziemię, przy czym czynu tego dopuścili się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 281 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

R. Z. (1) oraz 3. M. G. 4. P. M. (1) 5. M. C. (1) zostali oskarżeni o to, że:

II. W dniu 8 lutego 2013 roku w B. na osiedlu (...) wspólnie i w porozumieniu z dokonali kradzieży z włamaniem do mieszkania położonego przy ul. (...) poprzez pokonanie zabezpieczeń drzwi wejściowych dokonali zaboru w celu przywłaszczenia laptop marki D. o wartości 3500zł, głośników komputerowych o wartości 130zł, myszki komputerowej o wartości 50 zł należących do N. B., telewizora marki L. (...) cele o wartości 1500 zł, komputera stacjonarnego z kompletem głośników o wartości 1000 zł należących do P. P., zegarka marki C. o wartości 13 zł, monitora (...) o wartości 499 zł, dwóch konsoli S. (...) o wartości 200 zł, telefonu komórkowego (...) o wartości 600 zł, laptopa marki D. (...) o wartości 2600 zł, zestawu głośników C. o wartości 200 zł, pieniędzy w kwocie 5600 zł, gier komputerowych na konsolę o wartości 800 zł należących do A. P. (1), przy czym R. Z. (1) czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. wobec R. Z. (1) zaś wobec P. M. (1), M. G. i M. C. (2) o czyn z art. 279§1 k.k.

R. Z. (1), P. M. (1) i M. G. zostali oskarżeni o to, że:

III. W dniu 8 marca 2013 roku w B. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim dokonali rozboju na osobie K. S. (2), w ten sposób, że sprawcy używając przemocy w postaci bicia pięściami, kopania po całym ciele, popychania, doprowadzili pokrzywdzonego do stanu bezbronności a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia posiadanego przez pokrzywdzonego mienia w postaci telefonu komórkowego marki S. (...), portfela skórzanego zawierającego dokumenty powodując straty o wartości nie mniejszej niż 420 zł, przy czym R. Z. (1) czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. wobec R. Z. (1) zaś wobec P. M. (1) i M. G. o czyn z art. 280§1 k.k.

IV. W dniu 9 marca 2013 roku B. wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z ustalonym nieletnim dokonali kradzieży z włamaniem na konto bankowe w (...), należące do K. S. (2), w ten sposób, że po uprzednim uzyskaniu karty w wyniku rozboju, dokonali trzech płatności na zasadzie odczytu zbliżeniowego za zakupy w sklepie (...) w B. na kwoty 47,71 zł i 40,58 zł oraz w sklepie (...) na kwotę 47,70zł powodując straty łączne w wysokości 135,99 zł na szkodę w/w przy czym R. Z. (1) czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. wobec R. Z. (1) zaś wobec P. M. (1) i M. G. o czyn z art. 279§1 k.k.

R. Z. (1), P. M. (1) oraz 6. K. S. (1), 7. P. S. zostali oskarżeni o to, że:

V. W dniu 23 marca 2013 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z dokonali rozboju na osobie P. R. (1) w ten sposób, że po użyciu przemocy w postaci wykręcania lewej ręki doprowadzili ją do stanu bezbronności w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci podbiegnięcia krwawego na tylnej powierzchni ramienia prawego oraz w okolicy nadłopatkowej prawej, płaszczynowego otarcia naskórka, po czym zabrali w celu przywłaszczenia przewieszoną przez ramię torebkę z zawartością telefonów komórkowych marki N. i Samsung G., portfela, prawa jazdy, dowodu osobistego, kart bankomatowych (...) SA, pieniędzy w kwocie 30 zł, karty bibliotecznej, biletu

miesięcznego, pendrive, okularów przeciwsłonecznych powodując straty o łącznej wartości 450zł na szkodę w/w, przy czym R. Z. (1) czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. wobec R. Z. (1) zaś wobec P. M. (1), K. S. (1) i P. S. o czyn z art. 280§1 k.k.

VI. W dniu 23 marca 2013 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z usiłowali dokonać rozboju na osobie J. S., w ten sposób, że uderzyli ją pięścią w twarz, popychali na ziemię a następnie kopali nogami po całym ciele, w wyniku czego pokrzywdzona doznała ona obrażeń ciała w postaci w skórze lewego przedramienia niebieskawego podbiegnięcia prawego, na tylnej powierzchni ramienia prawego niebieskawego podbiegnięcia krwawego, w skórze policzka lewego na wysokości łuku jarzmowego, bardzo niewielkiego, dyskretnego obrzęku tkanek miękkich, żądając wydania torebki z zawartością, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym R. Z. (1) czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. wobec R. Z. (1), zaś wobec P. M. (1), K. S. (1) i P. S. o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k.

a nadto K. S. (1) został oskarżony o to, że:

VII. Nieustalonego dnia w okresie od 9 marca do 23 marca 2013 roku w miejscowości C.nabył od P. M. (1) za kwotę 120zł telefon komórkowy marki S.o wartości 300 zł, który został uzyskany za pomocą czynu zabronionego rozboju na osobie K. S. (2), tj. o czyn z art. 291§1 k.k.

VIII. Nieustalonego dnia w miesiącu lutym 2013 roku w miejscowości C.nabył od R. Z. (1) za kwotę 150 zł telewizor marki S.i konsolę do gier za który został uzyskany za pomocą czynu zabronionego kradzieży z włamaniem na szkodę A. P. (1), tj. o czyn z art. 291§1 k.k.

a nadto P. S. został oskarżona o to, że:

IX. Nieustalonego dnia w okresie od 9 marca do 23 marca 2013 roku w miejscowości C.przyjęła od swojego męża K. S. (1) telefon komórkowy marki S.o wartości 300 zł, który został uzyskany za pomocą czynu zabronionego rozboju na osobie K. S. (2), tj. o czyn z art. 291§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 11 grudnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt VII K 830/13;

I. Oskarżonego R. Z. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to:

- za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 281 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt III na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt IV na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt V na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

- za czyn opisany w pkt VI na podstawie art. 13§1 k.k. w z w. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego G. B. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt I i za to na podstawie art. 281 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

III. Oskarżonego M. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to:

- za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 279§1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w pkt III na podstawie art. 280§1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w pkt IV na podstawie art. 279§1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

IV. Oskarżonego P. M. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to:

- za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 279§1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w pkt III na podstawie art. 280§1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w pkt IV na podstawie art. 279§1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w pkt V na podstawie art. 280§1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w pkt VI na podstawie art. 13§1 k.k. w z w. z art. 280§1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

V. Oskarżonego M. C. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt II i za to na podstawie art. 279§1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VI. Oskarżonego K. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to:

- za czyn opisany w pkt V na podstawie art. 280§1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w pkt VI na podstawie art. 13§1 k.k. w z w. z art. 280§1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w pkt VII na podstawie art. 291§1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w pkt VIII na podstawie art. 291§1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VII. Oskarżoną P. S. uznał za winną popełnienia zarzucanych jej czynów i za to:

- za czyn opisany w pkt V na podstawie art. 280§1 k.k. skazał ją na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w pkt VI na podstawie art. 13§1 k.k. w z w. z art. 280§1 k.k. skazał ją, zaś na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- za czyn opisany w pkt IX na podstawie art. 291§1 k.k. skazał ją na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

VIII. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86§1 k.k. orzekł wobec oskarżonych:

- R. Z. (1) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;
- M. G. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- P. M. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
- K. S. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

- P. S. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IX. Na podstawie art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§2 k.k., art. 73§2 k.k. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności wobec oskarżonych: M. G., M. C. (1) i P. S. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący po 4 (cztery) lata i oddał ich pod dozór kuratora.

X. Na podstawie art. 46§1 k.k. orzekł solidarnie od oskarżonych R. Z. (1), M. G., P. M. (1) i M. C. (1) na rzecz pokrzywdzonych N. B. kwoty 3680 (trzech tysięcy sześciuset osiemdziesięciu) złotych, pokrzywdzonego P. P. kwotę 1500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych oraz pokrzywdzonego A. P. (1) kwotę 9800 (dziewięciu tysięcy ośmiuset) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w całości.

XI. Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego R. Z. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 marca 2013 roku do dnia 11 grudnia 2013 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

XII. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. S. oraz adw. A. S. kwoty po 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych w tym VAT w kwocie 165,60 (sto sześćdziesiąt pięć 60/100) tytułem kosztów obrony z urzędu w tym za postępowanie przygotowawcze.

XIII. Zasądził od oskarżonego M. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty, oskarżonego M. C. (1) kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych oraz oskarżonej P. S. kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty, zwolnił ich od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych, zaś pozostałych oskarżonych zwolnił od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok uprawomocnił się wobec oskarżonych M. G. i M. C. (1).

Wyrok ten zaskarżyli natomiast oskarżeni R. Z. (1) i P. M. (1) oraz obrońcy oskarżonych R. Z. (1), G. B. (1) i K. S. (1).

Oskarżony R. Z. (1) nie zgodził się z przyjęciem, że w zakresie czynu z punktu 1 została użyta przemoc na osobie okradanej, w zakresie czynu z punktu II wskazał na nieścisłości odnośnie ukradzionych rzeczy. Nadto wskazał, że nie popełnił czynów z punktu V i VI. Stwierdził, że nie brał udziału w tych przestępstwach, a jedynie podniósł torebkę.

Na rozprawie apelacyjnej wskazał, że jeśli chodzi o czyn z pkt I. wnosi o skazanie go jedynie z kradzież, w części dotyczącej czynu z pkt II. wnosi o wyłączenie z jego zakresu rzeczy, których nie ukradł oraz wnosi o uniewinnienie w zakresie czynów z pkt. V i VI. Następnie wskazał, że wnosi o uchYLENIE zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji (k. 1198v, k. 1199).

Z kolei oskarżony P. M. (1) zakwestionował przypisanie mu sprawstwa i winy w zakresie czynów popełnionych na szkodę P. R. (1) i J. S.. Wskazał, że czynów tych nie popełnił, czego dowiódł by załączony do sprawy zapis monitoringu miejskiego.

Obrońca oskarżonego G. B. (1), na podstawie art. 425§1 – 3 oraz art. 444 k.p.k. I. zaskarżył powyższy wyrok w zakresie zarzutu I w całości.

II. wyrokowi temu zarzucił w stosunku do G. B. (1) w zakresie zarzutu I obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego G. B. (1) oraz dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego R. Z., co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego G. B..

Ewentualnie z ostrożności procesowej, w sytuacji nieuwzględnienia powyższego zarzutu:

III. wyrokowi temu zarzucił w stosunku do G. B. (1) w zakresie zarzutu I rażąco niewspółmierność (surowość) wymierzonej oskarżonemu kary

dwóch lat pozbawienia wolności, polegającą na niedostatecznym uwzględnieniu dyrektyw płynących z art. 53 k.k., nakazujących Sądowi miarkowanie wymiaru kary w oparciu o stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także warunki osobiste oskarżonego, w szczególności zaś nie uwzględnienie przy wymiarze kary okoliczności łagodzącej a mianowicie, przyznania się oskarżonego częściowo do popełnienia czynu i okazania skruchy, jego pozytywnej prognozy kryminologicznej, okoliczności zdarzenia, a przede wszystkim faktu, iż działaniem swym nie spowodował znacznej szkody na osobie pokrzywdzonego;

IV. Ponosząc powyższy zarzut, wniósł o wyeliminowanie z opisu czynu z zarzutu I dotyczącego działania oskarżonego G. B. (1) stwierdzenia "w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy użył przemocy wobec pokrzywdzonego poprzez powalenie go na ziemię" a w konsekwencji przyjęcie, iż czyn oskarżonego G. B. (1) stanowi wykroczenie z art. 119 k.w. i na tej podstawie wymierzenie oskarżonemu niewielkiej kary grzywny

Ewentualnie wniósł o:

Uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Odnosząc się do zarzutu ewentualnego z ostrożności procesowej wniósł o:

Zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie zarzutu I poprzez wymierzenie nie przekraczającym 1 roku pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego K. S. (1), na zasadzie art. 425§1 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości w stosunku do tego oskarżonego zarzucając mu:

I. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż K. S. (1) miał świadomość, nabywając telefon komórkowy od P. M. (1), iż został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego w postaci rozboju na osobie K. S. (2) oraz, iż nabywając telewizor i konsolę do gier od R. Z. (1) wiedział, że zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego w postaci kradzieży z włamaniem na szkodę A. P. (2) podczas, gdy materiał dowodowy nie wskazuje, że oskarżony miał wiedzę o faktycznym pochodzeniu nabywanych przedmiotów zaś jego wyjaśnienia wskazują, iż był przekonany, że przedmioty są własnością sprzedających Ck. 141, protokół przesłuchania) a z pewnością nie miał wiedzy, że pochodzą one z przestępstwa rozboju i kradzieży z włamaniem,

II. naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 4, 5 § 2, 7 w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną interpretację materiału dowodowego i nierozstrzygnięcie powstałych na tym gruncie wątpliwości na korzyść oskarżonego K. S. (1), a przejawiające się w uznaniu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów w punkcie VII oraz VIII aktu oskarżenia, a mianowicie poprzez:

1. pominięcie dowodów korzystnych dla oskarżonego i nie uwzględnienie, iż oskarżony w trakcie postępowania przygotowawczego i sądowego nie wskazał, że miał świadomość, iż nabywane przedmioty pochodzą z rozboju i kradzieży z włamaniem, a zasada rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości wskazuje, iż w najkorzystniejszej wersji dla oskarżonego należy przyjąć, że jeżeli przedmioty pochodziły z przestępstwa to z przestępstwa to co najwyżej przestępstwa kradzieży

2. pominięcie, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, iż K. S. (1) miał jakkolwiek wiedzę na temat pochodzenia nabywanych przez niego przedmiotów

III. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec K. S. (1) w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności bez zastosowania dobrodziejstwa warunkowego jej zawieszenia co skutkowało orzeczeniem rażąco surowej kary pozbawienia wolności podczas gdy:

a) właściwości i warunki osobiste oskarżonego w zestawieniu z stopniem winy i społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów przemawiają za przyjęciem istnienia pozytywnej prognozy kryminologicznej, umożliwiającej zastosowanie wobec niego warunkowego zawieszenia wykonania kary,

b) oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną; od czasu postępowania przygotowawczego nigdy później nie przejawiał żadnych zachowań agresywnych i nie lekcewał norm prawnych ani porządku prawnego,

c) oskarżony właściwie wywiązuje się z ról społecznych; aktualnie przebywa z najbliższą rodziną i zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw swojego czynu; jest jedynym żywicielem rodziny – żony i rocznego synka; aktualnie żona oskarżonego spodziewa się kolejnego dziecka

Wskazując na powyższe zarzuty wniosł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez kwalifikację zarzutów opisanych w pkt VII i VIII aktu oskarżenia jako czynów opisanych w art. 122§1 kodeksu wykroczeń i wymierzenie oskarżonemu kary za te czyny w dolnych granicach. ustawowego zagrożenia oraz zastosowanie wobec oskarżonego w odniesieniu do zarzucanych mu czynów z pkt V i VI dobrodziejstwa orzeczenia wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat.

Wniósł o dopuszczenie dowodu z umowy o pracę K. S. (1) oraz zaświadczenia o ciąży jego żony oraz aktu urodzenia dziecka na okoliczność sytuacji rodzinnej oraz przesłanek pozytywnej prognozy wobec oskarżonego.

Obrońca oskarżonego R. Z. (1) adw. I. S. na zasadzie art. 444 k.p.k. w zw. z art. 425§2 k.p.k. zaskarżyła powyższy wyrok w części dotyczącej kary w stosunku do tego oskarżonego i na zasadzie art. 427§2 k.p.k. wyrokowi zarzuciła rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności, iż oskarżony przyznał się do winy, szczegółowo opisał przebieg zdarzeń, co było podstawą do czynienia ustaleń faktycznych, żałuje on swego postępowania, pominięcia których to okoliczności spowodowało nietrafną ocenę oskarżonego i skutkowało przyjęciem, iż nie można w stosunku do niego postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej.

W związku z powyższym wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez wymierzenie oskarżonemu znacznie łagodniejszych kar jednostkowych oraz znacznie łagodniejszej kary łącznej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje okazały się skuteczne jedynie w takim zakresie, w jakim doprowadziły do uchylecia zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z pkt. I części wstępnej wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (konsekwencją takiego rozstrzygnięcia jest orzeczenie nowej kary łącznej wobec oskarżonego R. Z. (1)) oraz warunkowego zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec K. S. (1) kary łącznej pozbawienia wolności.

Odnosząc się na wstępie do zarzutów podniesionych przez oskarżonego R. Z. (1) oraz obrońcy oskarżonego G. B. (1) skierowanych przeciwko rozstrzygnięciu w zakresie czynu z pkt. I części wstępnej zaskarżonego wyroku wskazać należy, że prawidłowość rozstrzygnięcia każdej sprawy zależy od spełnienia przez sąd dwóch zasadniczych obowiązków, tj. przeprowadzenia – zgodnie z wymogami art. 366§1 k.k. – wszelkich dowodów niezbędnych do ustalenia okoliczności sprawy, w tym nie tylko zawnioskowanych przez strony, ale także dopuszczonych – w razie takiej potrzeby – z urzędu oraz prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (vide m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1974 r., V KRN 43/74, OSNKW 11/1974 r., poz. 212). Dodać przy tym należy, iż sąd dokonuje oceny dowodów i wyciąga z nich wnioski stosownie do swojego wewnętrznego przekonania, które nie jest skrepowane regułami prawnymi. Zasada swobodnej oceny dowodów nie oznacza jednak, iż ocena taka może mieć charakter dowolny. Sąd ma bowiem obowiązek wyjaśnić, jak poszczególne dowody zostały ocenione i dlaczego zostały wyciągnięte określone wnioski oraz wskazać z jakiego powodu określonym dowodom dał wiarę, pozbawiając waloru wiarygodności inne.

Nie sposób nie zgodzić się z apelującymi, iż Sąd I instancji nie sprostał powyższym wymogom. Pomimo ewidentnych rozbieżności i sprzeczności w wyjaśnieniach obu oskarżonych, stanowiących jedyne dowody w sprawie, nie przeprowadził wszystkich dowodów niezbędnych do ich wyjaśnienia. Nadto dokonał dowolnej oceny w/w dowodów, z naruszeniem zasad określonych w art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., konsekwencją której były ustalenia faktyczne, stanowiące kompilację poszczególnych fragmentów wyjaśnień. Przy czym stanowiska swego w tym zakresie nie wyjaśnił, uniemożliwiając dokonanie oceny prawidłowości rozumowania sądu meriti. Stwierdzone uchybienia mogły mieć wpływ na treść wyroku w omawianym zakresie i tym samym musiały skutkować – w kontekście zarzutów apelacyjnych – uchyleniem go wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania (art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.).

Oskarżony R. Z. (1) składając pierwsze wyjaśnienia (k. 133 – 133v) podał, że w lutym 2012 r. w B.na ul. (...), któremu towarzyszył, podszedł do jakiegoś pijanego mężczyzny i rozmawiał z nim. Następnie we trójkę poszli za pobliską budkę z lodami, gdzie G. B. (1) „wsadził ręce do kieszeni tego mężczyzny i zabrał mu telefon” oraz portfel. On, tzn. R. Z. (1), stał w tym czasie „z boku i patrzył”. Następnie G. B. (1) „powalił po wszystkim tego gościa na ziemię”. Telefon „sprzedali dla (...)” W portfelu było 30 lub 40-zł. i karta bankomatowa „zblizeniowa”. Przy użyciu tej karty robili zakupy w C.do kwoty 50-zł.

Podczas kolejnych przesłuchań R. Z. (1) przyznał się do popełnienia czynu z art. 281 k.k. (k. 181, 268 – 269, 593 – 594), odmawiając w tym zakresie składania wyjaśnień.

Podczas rozprawy zmienił wyjaśnienia w omawianym zakresie (k. 917v). Podał, że gdy odeszli w „ciemną stronę miejsca”, zaczął dzwonić telefon pokrzywdzonego. Wtedy G. B. (1) wyrwał mu telefon i uciekł. On wyjął w tylnej kieszeni pokrzywdzonego portfel i również uciekł.

Z kolei G. B. (1) podczas pierwszego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia omawianego czynu (k. 334 – 335), dodając, że nie pamięta zdarzenia.

W trakcie kolejnego przesłuchania (k. 663 – 663v), przyznał, że był uczestnikiem zdarzenia, ale miało ono inny przebieg. Gdy „wszedł w uliczkę” z nieznanym, zadzwonił do niego telefon. Gdy pokrzywdzony wyciągnął telefon, on zabrał go od niego. Nie uderzył go ani nie użył wobec niego żadnej przemocy. Nie był w stanie powiedzieć, gdzie w tym czasie był R. Z. (1) („musiał być gdzieś obok”). Po zaborze telefonu odszedł i po drodze spotkał R. Z. (1), który pokazał mu portfel skradziony w/w mężczyźnie. Telefon sprzedali po drodze jakimś (...)

Podczas rozprawy potwierdził swoje wyjaśnienia, przyznając się wyłącznie do kradzieży telefonu komórkowego (k. 918 – 918v).

Pomimo ewidentnych sprzeczności w wyjaśnieniach R. Z. (1), kluczowych z punktu widzenia prawnej oceny zdarzenia, Sąd I instancji nie dostrzegł ich. Odczytał wyjaśnienia oskarżonego z k. 133 – 134 („wobec braku szczegółów”), które R. Z. (1) potwierdził (k. 318). Wbrew dyspozycji art. 389§2 k.p.k. nie wyjaśnił sprzeczności w w/w wyjaśnieniach, jak też ich rozbieżności z wyjaśnieniami G. B. (1) (np. w drodze konfrontacji).

Co więcej, dokonując ustaleń faktycznych dokonał kompilacji fragmentów wyjaśnień złożonych przez obu oskarżonych, a zwłaszcza R. Z. (1), tłumacząc je jednostronnie na niekorzyść obu oskarżonych. M.in. przyjął, że R. Z. (1) zabrał pokrzywdzonemu portfel z pieniędzmi, po czym G. B. (1) użył wobec niego przemocy celem utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy, chociaż takiej wersji zdarzenia nie prezentował żaden z oskarżonych.

Nie wyjaśnił też w sposób zrozumiały kwalifikacji prawnej czynu, a w szczególności dlaczego przyjął, że G. B. (1) „powalając” pokrzywdzonego działał w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy, a zwłaszcza, że działał w tym zakresie „wspólnie i w porozumieniu” (vide art. 18§1 k.p.k.) z R. Z. (1).

Ustalenia w powyższym zakresie mają istotne znaczenie w sprawie, albowiem mogą doprowadzić – z racji wartości skradzionych rzeczy – do zmiany kwalifikacji prawnej czynu (wobec jednego lub dwóch oskarżonych) na art. 119§1 k.w.

Dlatego należało orzec, jak w pkt. I pkt. 2 sentencji niniejszego wyroku.

Rozstrzygnięcie takie z oczywistych powodów wiązało się z uchyleniem orzeczenia o karze łącznej wymierzonej wobec R. Z. (1) (pkt. I ppkt 1) oraz wymierzeniem temu oskarżonemu nowej kary łącznej (pkt. I ppkt. 3), o której w dalszej części uzasadnienia.

Sąd Rejonowy ponownie rozpoznający sprawę powtórzy w niezbędnym zakresie postępowanie dowodowe, uwzględniając argumenty, które legły u podstaw rozstrzygnięcia sądu odwoławczego, nie pozostawiając poza zakresem swojej uwagi kwestii przywołanych w apelacjach.

Na marginesie, z racji uchylenia wyroku m.in. wobec G. B. (1), bezprzedmiotowym jest odnoszenie się do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec niego kary (vide zarzut z pkt. III apelacji jego obrońcy).

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty apelacyjne kwestionujące sądową ocenę dowodów oraz ustalenia stricte faktyczne w pozostałym zakresie. Sąd I instancji poddał logicznej analizie zebrane dowody, zgodnie ze wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia, przedstawiając – być może w sposób zbyt ogólnikowy, ale pozwalający na merytoryczną ocenę procesu rozumowania – na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie o sprawstwie i winie oskarżonego (art. 424§1 pkt 1 k.p.k.). Wnioski ocenne wyprowadzone z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami bezstronności (art. 4 k.p.k.) nie wykraczają poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k. i jako takie nie wzbudzały wątpliwości Sądu Okręgowego.

Ustalenia faktyczne w zakresie czynu z pkt. II części wstępnej zaskarżonego wyroku zakwestionował jedynie oskarżony R. Z. (1) i to wyłącznie w zakresie niektórych ze skradzionych przedmiotów, tj. laptopa, pieniędzy, konsoli P. S. i jednego telefonu.

Apelacja R. Z. (1) nie zasługuje na uwzględnienie z dwóch zasadniczych powodów, wskazanych przez Sąd I instancji. Po pierwsze, pokrzywdzeni, w tym N. B. oraz A. P. (1), konsekwentnie i precyzyjnie określili rodzaj i ilość skradzionych przedmiotów (nadto ich wartość) i w realiach niniejszej sprawy brak jest racjonalnych podstaw do podważania wiarygodności ich zeznań. Po drugie, omawiane przestępstwo zostało popełnione w wieloosobowej konfiguracji (współsprawcami byli nadto M. G., P. M. (2) i M. C. (1)). Sprawcy znajdowali się pod wpływem alkoholu i – jak sami przyznali – nie pamiętali w pełni przebiegu zdarzenia (na marginesie, P. M. (1) i M. C. (1) konsekwentnie przyznawali się do popełnienia omawianego czynu w pełnym zakresie, zaś M. G. nie złożył apelacji). Nadto sprawcy, działając wspólnie i w porozumieniu, dokonywali zaboru mienia z różnych pomieszczeń i ponoszą odpowiedzialność za wszystkie skradzione przedmioty, niezależnie nawet od tego, czy każdy z nich był w pełni świadomy zaboru poszczególnych rzeczy.

Chybione okazały się zarzuty oskarżonego R. Z. (1) i P. M. (1) kwestionujące przyjęcie ich sprawstwa w zakresie czynów opisanych w punktach V i VI części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Twierdzeniom obu apelujących oskarżonych – jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy – przeczą w tym zakresie spójne i konsekwentne zeznania pokrzywdzonych tymi czynami P. R. (2) i J. S.. Obie w sposób logiczny i racjonalny przytoczyły zapamiętane zachowania sprawców, zarówno te, których doświadczyły osobiście, jak i nawzajem zaobserwowane. I tak z zeznań P. R. (2) (k. 53 – 53v, k. 922 – 922v) wynika m.in., że podczas ich powrotu do domu z pracy w dniu 23 marca 2013 roku, około godziny 21.00, kiedy skręciły między bloki przy ul. (...) zostały zaatakowane przez parę osób. Wskazała, że jeden z mężczyzn wykręcił do tyłu jej lewą rękę, przytrzymując wyrwał torebkę w ten sposób, że pasek został w jej ręku. Widziała również jak jeden z mężczyzn biegł za jej koleżanką. P. R. (2) wskazała, że usłyszała jak J. S. krzyczy Policja i sama zaczęła krzyczeć. W tym czasie biegła za nią dziewczyna i krzyczała „spier..j suko”. Z kolei J. S. (k. 56v. k. 921 – 922) wskazała m.in., że najpierw usłyszała męski głos nakazujący jej oddać torebkę i telefon, po czym odwróciła się i poczuła szarpnięcie. Kiedy powiedziała „zostaw mnie” została uderzona pięścią w twarz. Jej koleżanką w tym czasie biegła i krzyczała „oddaj torebkę”, po czym zniknęła jej z oczu. Następnie J. S. zeznała, że mężczyzna,

który ją uderzył chwycił ją za ramiona i mocno pchnął na ziemię wskutek czego upadła, a torebkę odruchowo włożyła pod głowę. Wzywała pomocy, krzyczała Policja. Wtedy mężczyzna ten zaczął kopać ją po całym ciele, po czym uciekł.

Fakt, że powyższe zachowania zostały zaplanowane i przeprowadzone wspólnie i w porozumieniu m.in. przez oskarżonych R. Z. (1) i P. M. (1) wynika z wyjaśnień współoskarżonych w sprawie, a w szczególności P. S.. Oskarżona ta w toku postępowania przygotowawczego (k. 149 – 150 k. 920) wyjaśniła, że w dniu 23 marca 2013 roku do niej oraz jej męża K. S. (1) zamieszkałych w C. przyjechał R. (Z.) i P. M. (1), spożywali alkohol. Przed godziną 21.00 samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) pożyczonym od teścia udali się do B.. Wskazała, że R. mówił, że jadą „na robotę”, co miało znaczyć, że jadą kogoś okraść. W samochodzie R. „podjudzał” wszystkich. Mówił jej „co taki kozak jesteś? nie pobijesz? Jak już jedziecie z nami do musicie się na coś przydać. Wskazała również, że się zgodziła. Podała również: „dokładnie nie przytoczę już jego słów, ale jemu może nie do końca zależało żeby kogoś pobić, ale okraść, a jakby się nie dało po dobroci to wtedy pobić i okraść”. Wskazała również, że wysiedli i szli (chyba we czwórkę). Z racji spożytego alkoholu zapamiętała następnie jak goniła dziewczynę, do której krzyczała „czemu spier...lasz”. W końcu wrócili do samochodu, przejechali kawałek i zatrzymała ich Policja.

Z zeznań D. F. (k. 84 – 85) – funkcjonariusza Policji, który po usłyszeniu komunikatu o rozboju podczas, którego miała zostać skradziona torebka damska koloru brązowego udał się w kierunku, w którym mieli się zbiec sprawcy i zatrzymał pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) 16. Z przodu pojazdu, na miejscu pasażera siedział mężczyzna, który trzymał w ręku brązową damską torebkę i wyjmował z niej zawartość. Na jego widok upuścił torebkę pod nogi. Po wylegitymowaniu okazało się, że jest to R. Z. (1). W pojeździe znajdował się również mężczyzna, który próbował oddalić się w trakcie zatrzymania. Okazał się nim P. M. (1) (k. 47).

W świetle powyższych dowodów nie ulega więc wątpliwości, że rola oskarżonego R. Z. (1) w dokonaniu obu czynów opisanych w punkcie V i VI części wstępnej wyroku nie była marginalna – jak wskazuje na to sam apelujący oskarżony powołując się na „podniesienie torebki”, a była jedną z kluczowych dla przeprowadzenia całej akcji. Należy również zauważyć, że K. S. (1) w toku składanych wyjaśnień wskazał wprost, że widział R. jak szarpie się z jakąś dziewczyną. Nadto wyjaśnił, że obok stała jeszcze jedna dziewczyna i R. powiedział do niego „łap za torebkę” i miał na myśli tę drugą dziewczynę (k. 140v, (...)).

Podobnie, zgromadzony materiał dowodowy pozwolił także na ustalenie współsprawstwa P. M. (1) w zakresie obu czynów. Przy tym wbrew jego twierdzeniom zawartym w apelacji w sprawie zabezpieczono nagranie z monitoringu. Z racji dynamicznego rozwoju zdarzenia (przeprowadzenia jego części między blokami) i przemieszczania się jego uczestników nie został zarejestrowany cały jego przebieg, na nagraniu słabo widoczne są również twarze (k. 87 – 92). Tym niemniej w świetle wniosków płynących z w/w osobowych źródeł dowodowych nie ulega wątpliwości, że wziął w nim udział także P. M. (1). Z wyjaśnień P. S. wynika, że już kiedy przyjechał do niej i jej męża K. razem z R. (Z.) ten wskazał, że „jadą na robotę”. Sam P. M. (1) opisując przebieg zdarzenia (k. 145), jakkolwiek zaprzeczył swojemu udziałowi w nim oraz wskazał, że nikt nie wziął na poważnie hasła „chodźcie jeb..my torbę”, to wyjaśnił również, że wysiadając z samochodu wszyscy wiedzieli w jakim celu. Należy także zwrócić uwagę, że jako jedyny w trakcie zatrzymania próbował oddalić się od pojazdu, był agresywny, co spowodowało konieczność jego obezwładnienia (k. 47).

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego (art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku w zakresie czynów z pkt. VII i VIII jego części wstępnej zawarte w apelacji obrońcy K. S. (1). Zarzuty te są de facto wynikiem odmiennej oceny dowodów i jako takie nie zyskały aprobaty Sądu I instancji.

Apelujący przedstawiając własną ocenę zdarzeń zdaje się nie dostrzegać tego, oskarżony K. S. (1) konsekwentnie przyznawał się do popełnienia omawianych czynów, a jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych P. M. (1), R. Z. (1) oraz P. S..

Odnosnie czynu z pkt. VII istotne są wyjaśnienia P. M. (1), który – jak podał (k. 144) – sprzedając telefon komórkowy m-ki S. powiedział K. S. (1) oraz P. S., jak wszedł w jego posiadanie. Z wyjaśnieniami P. M. (2) korespondują wyjaśnienia P. S., która przyznała się do popełnienia czynu z pkt. IX (ściśle związanego z czynem z pkt. VII)

Odnosnie czynu z pkt. VIII istotne są wyjaśnienia P. S., z których wynika, że domyślała się, iż nabyte przez męża od R. Z. (1) telewizor marki S. i konsola do gier pochodzą z przestępstwa (149 – 150). Wskazywał na to m.in. ich stan („konsola była bez dżojstików i bez gier, były tam chyba z nią tylko dwa przewody”).

Dodać należy, że wszyscy w/w oskarżeni potwierdzili swoje wyjaśnienia w omawianym zakresie podczas rozprawy.

Cechy oczywistej niezasadności wykazuje także zarzut naruszenia art. 5§2 k.p.k. O naruszeniu tej regulacji można mówić jedynie wówczas, gdy sąd (a nie strona), mimo powziętych w sprawie wątpliwości co do stanu faktycznego, przyjmuje wersję wydarzeń niekorzystną dla oskarżonego (vide m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., V KK 61/12, LEX nr 1228657). Analiza uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie daje żadnych podstaw do twierdzenia, że takie wątpliwości powziął.

Sąd Okręgowy podzielił natomiast pogląd prawny wyrażony przez autora apelacji, mający oparcie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1997 r. (I KZP 15/97, OSNKW 1997/11-12/96, LEX nr 31024) oraz w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2004 r. (V KK 104/04, LEX nr 121684), zgodnie z którym przedmiotem wykroczenia określonego w art. 122§1 k.w. może być także mienie pochodzące z kwalifikowanych form zaboru mienia (m.in. kradzieży z włamaniem i rozboju), jeżeli jego wartość nie przekracza 250-zł. (aktualnie 420-zł.).

Obraza prawa materialnego (art. 291§1 k.p.k.) nie mogła jednak doprowadzić do zmiany wyroku w omawianym zakresie, gdyż Sąd I instancji orzekł wobec K. S. (1) karę łączną na zasadzie pełnej absorpcji. W tej sytuacji każde inne rozstrzygnięcie (uchylenie orzeczenia o karze łącznej i skazanie go w tej części za wykroczenia z art. 122§1 k.w.) byłoby dla niego niekorzystne, a tym samym – z uwagi na kierunek apelacji (na korzyść oskarżonego) – naruszałoby zakaz reformationis in peius, o którym mowa w art. 434§1 k.p.k.

Na marginesie, powyższe wywody odnoszą się do P. S. w zakresie czynu z pkt. IX. Przy czym ani oskarżona, ani jej obrońca nie wnieśli apelacji.

Końcowo podnieść należy, że nie budzą zastrzeżeń orzeczone wobec oskarżonych P. M. (1), K. S. (1) i R. Z. (1) kary, rozumiane jako całokształt kar i środków karnych (w przypadku dwóch ostatnich rozważania nie obejmują kary łącznej pozbawienia wolności, o której w dalszej części uzasadnienia).

Sąd I instancji, m.in. wbrew twierdzeniom apelujących, orzekając kary wziął pod uwagę wszystkie istotne okoliczności, o których mowa w art. 35§1 i 2 k.k., w tym m.in. stopień winy i społecznej szkodliwości czynów, właściwości i warunki osobiste oskarżonych (ich uprzednią karalność sądową, w tym działanie R. Z. (1) w warunkach art. 64§1 k.k.) oraz cele kary. Kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone zostały w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, bądź w wymiarze zbliżonym do tych granic (vide kary wymierzone K. S. (1) za czyny z art. 291§1 k.k.). Podobnie jak kary łączne pozbawienia wolności (w przypadku K. S. (1) – o czym wyżej – na zasadzie pełnej absorpcji, zaś w przypadku P. M. (1) w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, przy progach zagrożenia od 2 do 8 lat).

Zważywszy nadto, że środek karny, o którym mowa w pkt. X części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku ma charakter obligatoryjny, orzeczone wobec oskarżonych kary mieszczą się w granicach sądowego uznania i nie sposób traktować ich jako surowych, a zwłaszcza w stopniu rażącym (art. 438 pkt 4 k.p.k.).

Sąd I instancji podzielił natomiast stanowisko obrońcy oskarżonego K. S. (1), iż zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności. K. S. (1) był wprawdzie karany, ale dosyć dawno temu (w 2007 r.) za dwa występki na kary ograniczenia wolności. Oskarżony posiada na utrzymaniu żonę i małe dziecko (żona jest w ciąży w drugim dzieckiem) i rozpoczął działalność gospodarczą. W toku procesu de facto przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (przestępstwa z pkt. V i VI popełnił pod wpływem alkoholu,

w wyniku presji ze strony R. Z. (1)), złożył wyjaśnienia zgodne z poczynionymi przez Sąd I instancji ustaleniami faktycznymi i wykazał skruchę.

W świetle powyższych okoliczności uznać należy, że K. S. (1) nie jest osobą na tyle zdemoralizowaną, aby niezbędne było stosowanie wobec niego kary o charakterze izolacyjnym. Zdaniem Sądu Okręgowego istnieje duże prawdopodobieństwo, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania rzeczonyj wobec niego kary (łączej) pozbawienia będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. Dlatego na mocy art. 438 pkt 4 k.p.k. orzeczono, jak w pkt. I ppkt 4 sentencji niniejszego wyroku. Zdaniem Sądu Okręgowego 4-letni okres próby, pod dozorem kuratora, będzie wystarczający dla realizacji celów kary, a zwłaszcza w zakresie wychowawczym.

Orzekając nową karę łączną pozbawienia wolności wobec R. Z. (1) Sąd Okręgowy wziął po uwagę z jednej strony ilość inkryminowanych zachowań oskarżonego oraz rodzaj popełnionych przestępstw, cechujących się znaczną społeczną szkodliwością, z drugiej zaś przedmiotowo-czasową więź między nimi (przestępstwa skierowane przeciwko mieniu, popełnione w nieodległym przedziale czasowym). W tej sytuacji – zdaniem Sądu Okręgowego – karą sprawiedliwą, spełniającą wszelkie wymogi kary łącznej, niezbędną do resocjalizacji oskarżonego będzie kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku należało orzec, jak w pkt. II sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy §14 ust. 2 pkt 4 w zw. z §2 ust. 3 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Z uwagi na to, że uiszczenie przez oskarżonych R. Z. (1) (w części skazującej), P. M. (1) i K. S. (1) kosztów sądowych byłoby dla nich zbyt uciążliwe (nie posiadają dochodów, ani oszczędności, będą odbywać kary pozbawienia wolności), na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. należało zwolnić ich od obowiązku ich uiszczenia.